стоене въ санджка тѣ бѣха усвоили неговата приятна миризма.

Но обичьта и почитането къмъ сина се проявяваше още и въ туй: двата му единствени вкжщи портрета въ хубави рамки бѣха окачени на видно мѣсто — подъ иконостаса; именниятъ му день — свети Григорий Богословъ, на 25 януария — бѣше голѣмъ праздникъ за цѣлото дѣдово Генково сѣмейство, литургия се откупуваше и имената се споменуваха въ черкова, дѣто непрѣмѣнно всички домашни и много роднини напрѣмѣнени присжтствуваха, и вкжщи се светѣше масло. Прѣзъ цѣлия день отъ сутринь рано до вечерь късно вървѣха непрѣстанно гости. На голѣмия обѣдъ имаше печена гжска или мисирка Въ слѣднето писмо дѣдо Генко изброяваше по име и редъ всички хора, които бѣха дохождали и какво благословили и казали нѣкои. — Та и дѣдо Генко отпрѣди десетина дена захване отдалечъ да подсѣща всички, кога ще се падне свети Григорий, пита въ кафенето свещеника, казва, че тоя праздникъ е голѣмъ, разправя нѣщо отъ житието на светията — челъ го е нѣколко пжти въ минея за януари — и добавя, че тоя светия, заедно съ другитѣ двама: св. Василия и Иоана Златоуста били три дерекя, които крѣпѣли черковата и пр. и пр. . . . Още, всѣка година на св. Безсребърници Козма и Дамиянъ дѣдо Генко редовно колѣще курбанъ, за здраве на сина. Отъ като едно-врѣме Григоръ бѣ тежко боледувалъ, се обрекълъ за това.

III.

Рано въ срѣда сутринь — пощата дохождаше прѣзъ нощьта — разсилниятъ Станчо донесе писмото. Сега то бѣше по́-дълго и по́-тежко.

Кога дѣдо Генко го отвори и зърна двѣтѣ банкноти, той се приятно зачуди. Прочете го 2—3 пжти, гледа̀ го, обръща̀ го. Мисъль го налегна. Умътъ му се разбърка. Не свърташе го на едно мѣсто, не можеше никаква работа да хване, дори и да спи. Цѣла седмица се съвѣтва съ домашни, роднини, съсѣди, познати и съ кого дѣ срѣщне — що да прави. Единъ му каже